

[Jens Jensen.]

Tidspunkt, da han uden at savne det nødvendige kan tilbagebetale den ham ydede Hjælp.

I §§ 306 og 307 er der givet nærmere Regler for, i hvilke Tilfælde en ydet Hjælp skal have Retsvirkning for Modtageren, og man skulde nu være ude over det uheldige Forhold, at enkelte Kommuner overhovedet ikke eller i hvert Fald saa godt som ikke praktiserer Virkningsbestemmelserne, medens andre Kommuner søger at overholde disse saa godt, som det er muligt. Disse Forhold er absolut uholdbare, og man forstaar derfor saa godt, at Udvalget har sørgt for at faa en Ændring paa dette Omraade.

Alt i alt maa Lovforslaget betragtes som et Fremskridt, og jeg skal derfor slutte med at takke den højtærede Socialminister for det Initiativ og det Arbejde, Ministeren her har nedlagt for at skaffe en Forbedring i den sociale Lovgivning. Jeg vil haabe, at vi faar en Lov, alle Parter kan være tjent med.

Lovforslaget er vedtaget enstemmigt i Folketinget, og jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Vedtagelse her i Landstinget.

P. N. Petersen (Røje): Det foreliggende Lovforslag er af en saadan Karakter, at det under nogenlunde normale Forhold vilde gøre Krav paa en omhyggelig Analyse af Indholdet, men under den nuværende Situation vil noget saadant være overflødigt paa nærværende Tidspunkt af Behandlingen.

Den Omstændighed, at det høje Folke-ting har anvendt 72 Dage til at gøre Forslaget færdigt, medens dette høje Ting maa nøjes med en eller højst 2 Dage til det samme Formaal, rejser uvilkaarligt Spørgsmaalet om Betimeligheden af, at Begrebet „Arbejdsdeling“ bliver ført ud i Livet i noget større Udstrækning, end det hidtil har været Tilfældet. Men nægtes kan det jo ikke, at Forslaget indeholder visse Enkeltheder, der er saa ømtaalige, at en virkelig Realitetsbehandling i dette høje Ting kan medføre den Risiko, at den Enighed, der under saa svære Fødselsveer kom til Verden i Folke-tinget, atter vil opløse sig i sine forskellige Bestanddele. Landstinget er derfor i den Situation, at det maa vedtage Forslaget uden Realitetsbehandling her i Salen, i Udvalg eller paa anden Maade. Hvert enkelt Medlem kan have sine mere eller mindre berettigede Ønsker om dette eller hint Forhold, men vi maa resignere og bøje os ind under Nødvendighedens Lov.

Her i Danmark er der ingen, som maa lide uforskyldt Nød. Det er gaaet ind i den almindelige Bevidsthed som en Selvfølge. Den Hjælp, der ydes som Følge af Sygdom, langvarig uforskyldt Arbejdsløshed o. lign., maa ikke komme nogen til Skade paa hans gode Navn og Rygte. Her har det offentlige en Forpligtelse til at træde hjælpende til. Men over for asociale Individuer, dovne og drikfældige Personer maa Samfundet værge sig, og undertiden kan en haard Haand være nødvendig under tilbørlig Hensyn-tagen til de Børn, der eventuelt kan være i Hjemmene. Og det skal siges her, at der er intet af de politiske Partier, som bærer Regeringen oppe, der i mindste Maade søger at forringe denne Lovgivning eller tager Afstand fra den Tanke, der ligger bag, og det har vist sig, at selv om der op igennem Aarene har været en og anden inden for visse Kredse, der mente at kunne slaa politisk Mønt ved at lægge denne Lovgivning for Had, har dette ikke kunnet føre til noget. Det skyldes for en stor Del den Omstændighed, at de Misbrug, der notorisk har fundet Sted, mere skyldes Administrationen end selve Loven, at ikke alle Socialudvalgene har været Opgaven fuldt ud vokns, selv om det i det store og hele lykkeligtvis er saadan, at det er et stort og dygtigt Arbejde, der paa dette Omraade er præsteret ude i Kommunerne. Ganske betegnende er det ogsaa, at den Kritik, der har været øvet, har været holdt i al Almindelighed. Det er sjældent, man har peget paa et eller andet Sted i Loven og sagt, at dette trængte til at rettes. Det vil heller ikke være saa let for dem, der ikke staar i det daglige kommunale Arbejde.

Nu har Forsorgsloven det tilfælles med alt andet Menneskeværk, at den langtfra er fuldkommen. Det er ingen Bebrejdelse mod nogen, for det kan ikke med Rimelighed forlanges, at et saa kæmpemæssigt Lovgivningsarbejde skal kunne gennemføres lydfrit i første Omgang. Vi ser da ogsaa, at der næppe er forløbet en Rigsdagssamling, siden Loven traadte i Kraft den 1. Oktober 1933, uden at der har været noget at rette hist og her. Der maa nødvendigvis indvindes visse Erfaringer, som før eller senere maa resultere i en virkelig gennemgribende Revision af Loven. Men ser vi paa det foreliggende Lovforslag, kan vi ikke sige, at det er Udtryk for en saadan gennemgribende Revision, hvad der sikkert heller ikke har været tilsigtet. Vi lever jo i en politisk Fredstilstand, hvor det ikke vil være oportunt at rejse Spørgsmaal, der rækker ud over Dagen og Vejen.